

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 596/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Slovenská legálna metrológia, n.o.**, Hviezdoslavova 1124/31, Banská Bystrica, IČO 37 954 521, zastúpenej advokátom JUDr. Ľubomírom Schweighoferom, Šafárikovo námestie 2, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 18. marca 2024 a uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024 a postupu, ktorých predchádzal ich vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami okresného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou súdneho konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 13Cpr/9/2023 v postavení žalobkyne proti žalovanej [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 40 050 eur s príslušenstvom.

3. Právnomu zástupcovi sťažovateľky bolo 2. apríla 2024 doručené uznesenie okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 18. marca 2024, ktorým súd konanie o zaplatenie 40 050 eur s príslušenstvom zastavil, vrátil sťažovateľke časť súdneho poplatku v sume 2 309,67 eur a požiadal Slovenskú poštu, a.s., ako prevádzkovateľa systému, aby vrátila sťažovateľke sumu 2 309,67 eur v lehote 30 dní od doručenia právoplatného rozhodnutia.

4. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom zastavil konanie o žalobe podanej zo strany sťažovateľky z dôvodu nezaplatenia časti súdneho poplatku vo výške 3 eur, proti ktorému podala sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podľa § 239 ods. 1 Civilného sporového poriadku sťažnosť. Sudca okresného súdu o podanej sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024 tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Podstatou argumentácie sťažovateľky je skutočnosť, že podľa jej názoru napadnuté rozhodnutia okresného súdu sú arbitrárne a nepreskúmateľné.

6. Dôvodom zastavenia konania o zaplatenie sumy 40 050 eur je nezaplatenie sumy vo výške 3 eur, ku ktorej došlo chybou v písaní pri zadávaní platby na úhradu prostredníctvom elektronického bankovníctva.

7. Zastavenie konania v nadväznosti na zjavnú chybu v písaní pri zadávaní platby považuje sťažovateľka za prísny a neprimeraný formalizmus, najmä ak časť sumy sťažovateľka doplatila obratom po zistení chyby v zadanej platbe.

8. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že v prípade nesprávnej úhrady sumy 2 330 eur namiesto sumy 2 333 eur je veľmi dobre možné spraviť chybu v písaní vzhľadom na číselné vyjadrenie sumy poplatku s tromi opakujúcimi sa číslicami 3.

9. Podľa sťažovateľky nedbanlivostné konanie tak, ako ho definujú právne predpisy, nie je aplikovateľné na tento skutkový stav vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka nemala vedomosť v momente zadávania platby, že poplatok uhradila v nesprávnej výške, a ihneď po zistení rozdielu sumu vo výške 3 eur doplatila. Sťažovateľka nevedela o nesprávnosti sumy a súčasne ju pri kontrole účtovných dokladov obratom doplatila, preto považuje uvedený prístup zo strany konajúceho súdu za prísny formalizmus už aj vzhľadom na výšku chýbajúcej sumy, t. j. 3 eurá.

10. Sťažovateľka zároveň zaplatila súdny poplatok včas, avšak v nesprávnej výške krátenej o zanedbateľnú sumu v porovnaní s hodnotou súdneho sporu a v porovnaní so zaplatenou časťou súdneho poplatku. Súdny poplatok bol pri zadaní platby krátený o 0,13 % súdneho poplatku. Súd uvedenú skutočnosť nepovažoval za relevantnú a odmietol argumentáciu sťažovateľky judikatúrou, v rámci ktorej platiteľ uhradil poplatok včas, v správnej výške, bez uvedenia variabilného symbolu. Uvedená situácia podľa sťažovateľky nie je natoľko rozdielna, aby nebolo možné skutkové chyby v oboch prípadoch pripodobniť. Skutočnosť, že citované prípady nepojednávajú o skutkovo totožnej situácii, neznamená, že neposkytujú dostatočný návod na posúdenie a ustálenie, ktoré skutkové situácie je možné považovať za nedbanlivosť, ktoré rozhodnutia súdu by predstavovali prehnajú pružnosť a ktoré rozhodnutia by predstavovali prísny formalizmus na strane súdov.

11. Súdny poplatok teda zaplatený bol, avšak chybou v písaní v sume o 3 eurá, t. j. 0,13 %, nižšej, čo podľa názoru sťažovateľky nekorešponduje s úmyslom zákonodarcu konštatovaným v § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), kde je formulované zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, čím sa má na mysli úplné

nezaplatenie poplatku a ignorovanie poplatkovej povinnosti, buď vedomé, alebo spôsobené nedbanlivosťou platcu, nie nesprávna úhrada ponížená o sumu 3 eurá.

12. Už uvedeným postupom konajúci súd podľa sťažovateľky odoprel spravodlivosť a znemožnil sťažovateľke riadne prejednanie jej právnej veci na všeobecnom súde v dôsledku formalistického prístupu pri posúdení chyby v písaní pri úhrade súdneho poplatku ako nedbanlivosti majúcej za následok zastavenie súdneho konania.

13. Okresný súd jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností a bez prihliadnutia na skutkový stav automaticky konštatoval nedodržanie zákona o súdnych poplatkoch, neprihliadol na prakticky okamžité doplatenie sumy vo výške 3 eur a konanie zastavil, pričom mohol zastaviť konanie prípadne iba v časti, ktorá prevyšovala pôvodný uhradený súdny poplatok.

14. Podľa názoru sťažovateľky je v rozpore so zásadami spravodlivosti v danej skutkovej situácii stroho odkázať sťažovateľku na porušenie jej povinností a konštatovať nedbanlivosť, pokiaľ došlo k chybe v písaní v časti sumy s opakujúcimi sa číslicami. Súčasne došlo k chybe majúcej zanedbateľný vplyv vo vzťahu k hodnote poplatkového úkonu.

15. S poukazom na už uvedenú skutkovú situáciu a citované rozhodnutia súdov sťažovateľka zastáva názor, že v jej prípade súd aplikoval formalistický výklad ustanovení zákona o súdnych poplatkoch na úkor práva na súdnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie, ktorou sťažovateľka namieta ústavne nekonformné riešenie otázky zastavenia súdneho konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku v správnej výške aj napriek jeho neskoršiemu doplateniu.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 18. marca 2024:

18. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

19. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

20. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 18. marca 2024, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, bola prípustná sťažnosť, ktorú sťažovateľka aj využila. Z toho vyplýva, že námietky sťažovateľky uvedené v sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, preskúmal okresný súd, ktorý rozhodol uznesením sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024.

21. Ústavný súd musí všeobecným súdom poskytnúť príležitosť plne rozvinúť ich právomoc, keďže aj im patrí možnosť a povinnosť poskytnúť sťažovateľovým základným právam a slobodám ochranu v medziach ich zákonom zverených kompetencií. Táto ochrana je v rámci vzťahu medzi všeobecnými súdmi a ústavným súdom podľa princípu subsidiarity delená a postupná, nie delená a súbežná. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva a jeho právomoc nastupuje spravidla až vtedy, ak sťažovateľ pred všeobecnými súdmi vyčerpá všetky účinné prostriedky nápravy vo vzťahu ku konaniu, resp. k rozhodnutiu ako celku (I. ÚS 182/2023).

22. Z uvedeného dôvodu sa vo veci sťažovateľky uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 18. marca 2024, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024:

23. Ústavný súd prioritne uvádza, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neudržateľné (podobne aj IV. ÚS 43/04).

24. Ústavný súd k vzťahu medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

25. Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je tiež zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

26. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len

vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

27. Ústavný súd teda skúmal, či sa okresný súd odchyľil od prípustného výkladu aplikovaných právnych noriem, a pristúpil k preskúmaniu zlučiteľnosti napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024 s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, oboznámiac sa s napadnutým uznesením okresného súdu z dôvodu posúdenia zlučiteľnosti jeho obsahu, t. j. posudzovania jeho ústavnej udržateľnosti.

28. Sťažovateľka napáda prílišný formalizmus pri posudzovaní zaplatenia súdneho poplatku v nesprávnej výške z dôvodu chyby v písaní pri zadávaní platobného príkazu na úhradu súdneho poplatku. Ústavný súd konštatuje nedôvodnosť argumentácie sťažovateľky, pričom v konkrétnostiach poukazuje na znenie § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, z ktorého vyplýva, že ak nebol zaplatený poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, dovolania alebo kasačnej sťažnosti, súd podľa § 9 vyzve poplatníka, aby poplatok zaplatil v lehote, ktorú určí, spravidla v lehote desiatich dní od doručenia výzvy; ak aj napriek výzve poplatok nebol zaplatený v lehote, súd konanie zastaví. O následkoch nezaplatenia poplatku musí byť poplatník vo výzve poučený.

29. Vychádzajúc z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozhodnutia, ústavný súd zistil, že výzvou z 12. decembra 2023 súd vyzval sťažovateľku prostredníctvom jej právneho zástupcu na zaplatenie súdneho poplatku zo žaloby vo výške 2 333 eur [položka 1 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 6 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch] v lehote 10 dní s poučením, že ak nebude poplatok v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví v zmysle § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Právny zástupca žalobkyne prevzal výzvu 27. decembra 2023, teda 10-dňová lehota na zaplatenie súdneho poplatku uplynula 8. januára 2024 (koniec lehoty pripadol na sviatok a sobotu zároveň 6. januára 2024, preto sa v zmysle § 122 ods. 3 Občianskeho zákonníka presunul na najbližší pracovný deň). Sťažovateľka zaplatila časť súdneho poplatku vo výške 2 330 eur 4. januára 2024, zvyšnú časť vo výške 3 eur 11. januára 2024. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka teda uhradila časť súdneho poplatku zo žaloby po lehote.

30. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024 vyplýva, že samotná sťažovateľka uznáva skutočnosť, že časť súdneho poplatku zo žaloby zaplatila po zákonnej lehote v zmysle § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch. Súd na rozdiel od sťažovateľky zjavnú chybu v písaní pri zadávaní platby výšky súdneho poplatku, hoc nižšej len o 3 eurá, t. j. o 0,13 %, považuje zo strany sťažovateľky za nedbanlivosť. Je úplne bez právneho významu, o akú sumu bol zaplatený súdny poplatok v nesprávnej výške. Zákon takúto skutočnosť nereguluje a jednoznačným spôsobom formuluje zákonnú povinnosť ustanovenú v § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch v tom zmysle, že pokiaľ nebol zaplatený súdny poplatok spolu s podanou žalobou, keď je splatný, a ani na ďalšiu výzvu nebol zaplatený v lehote a v správnej výške, súd bez ďalšieho musí konanie zastaviť (bod 15 odôvodnenia).

31. Sťažovateľka v sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, argumentovala aj rozhodnutím ústavného súdu (sp. zn. III. ÚS 93/2023) a rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5Sžk/12/2021, sp. zn. 1Obdo V 74/2007), ktoré boli podľa jej názoru aplikovateľné na danú vec. Ústavný súd konštatuje, že v bodoch 16 a 17 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresný súd jasným a vyčerpávajúcim

spôsobom vysvetlil sťažovateľke, že tieto rozhodnutia nemôžu mať dopad na prejednávajúcu vec (sťažovateľkou uvádzané rozhodnutia riešili inštitút odpustenia zmeškania lehoty, absencia variabilného symbolu platby).

32. Ústavný súd zastáva názor, že okresný súd ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie, keď vychádzal z dikcie zákonného ustanovenia § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch, ktorý bez akýchkoľvek pochybností vyžaduje po tom, čo nebol zaplatený súdny poplatok, ktorý je splatný podaním žaloby, a následne poplatník je vyzvaný, aby v určitej lehote takýto súdny poplatok zaplatil, a po uplynutí uvedenej lehoty je možné konštatovať, že tento zaplatený v určenej výške a určenej lehote nebol, bolo povinnosťou okresného súdu bez ďalšieho súdne konanie vo veci zastaviť. Sťažovateľka zanedbala svoju zákonnú povinnosť (čo napokon ani v ústavnej sťažnosti nepoprela) a súdny poplatok zaplatila v nesprávnej výške a doplatila ho až po stanovenej lehote. Sťažovateľka sa tak sama vystavila zákonnému následku v podobe zastavenia súdneho konania podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch.

33. Sťažovateľka mala objektívnu možnosť riadne uplatniť svoje procesné práva, t. j. zaplatiť súdny poplatok v správnej výške, a bolo na jej zvážení, či tak učiní. Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa nadmerne formalistického prístupu okresného súdu pri posúdení splnenia podmienok na zaplatenie súdneho poplatku vyžadovaných zákonom o súdnych poplatkoch. Nedodržaním prísne stanovených a vyžadovaných formálnych podmienok na zaplatenie súdneho poplatku sa preto sťažovateľka sama vystavila zákonom predvídanému následku v podobe zastavenia súdneho konania. Následok zastavenia súdneho konania v podobe nutnosti podania novej žaloby o zaplatenie bezdôvodného obohatenia preto nemá povahu ústavne neudržateľného následku, ktorým by sťažovateľke bola spôsobená ujma. Zároveň nie je možné súhlasiť so sťažovateľkou, že v jej veci došlo k porušeniu jej práva na prístup k súdu. Sťažovateľka totiž mala na výber, či zaplatí súdny poplatok v správnej výške včas.

34. Ústavný súd v kontexte poukazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru, ktorej súčasťou je právny názor, v zmysle ktorého je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci o ňom konať a rozhodnúť a toho, či sú splnené iné zákonom ustanovené náležitosti, zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré na konanie o ňom ustanovuje príslušný právny predpis (napr. m. m. I. ÚS 94/05, IV. ÚS 303/07). V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že uvedené obdobie platí, aj ak ide o skúmanie procesnej podmienky zaplatenia súdneho poplatku.

35. V súvislosti s naformulovanými námietkami arbitrárnosti atakujúcimi napadnuté uznesenie okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024 ústavný súd uvádza, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru

ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

36. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

37. Po preskúmaní relevantných častí napadnutého uznesenia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že nedostatky ústavnoprávnej relevancie vo veci sťažovateľky nezistil. Ak okresný súd konal v rámci znenia citovaných ustanovení, ktoré vzhľadom na ich znenie je potrebné považovať za kogentné, ich iný výklad nie je možný, pretože tento by bol výkladom *contra legem*, čo z hľadiska ústavnoprávneho nie je žiaduce. Na tomto mieste ústavný súd vyslovuje ústavnú udržateľnosť právneho záveru okresného súdu, podľa ktorého bolo potrebné zamietnuť sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, o zastavení konania. Právne závery obsiahnuté v napadnutom uznesení okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024 sa teda neodchýlili od znenia príslušných ustanovení zákona tak, že by tým zásadne popreli jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010), nevykazujúc znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle.

38. Ústavný súd uzatvára, že v posudzovanej veci nezistil, že by napadnutým rozhodnutím okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, ktoré by malo ústavnoprávnu relevanciu. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa vysporiadal so skutočnosťami rozhodujúcimi pre zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o zastavení súdneho konania ústavne udržateľným spôsobom. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. K porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo z dôvodu, že predpoklady, za ktorých okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu o zastavení súdneho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku v správnej výške, posúdil okresný súd materiálnym spôsobom, teda podľa ich skutočného obsahu, z čoho vyvodil, že sú splnené predpoklady na zastavenie konania, pričom vyčerpávajúcim spôsobom aj vysvetlil dôvody, ktoré ho k tomuto záveru viedli. Tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), preto absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi uznesením okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024 a označenými právami sťažovateľky.

39. Pretože v danom prípade okresný súd pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a svoje závery dostatočným spôsobom odôvodnil, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky atakujúce arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia nesignalizujú existenciu príčinnej súvislosti s možným porušením jej práv podľa ústavy a dohovoru, a teda sú zjavne neopodstatnené. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sp. zn. 13Cpr/9/2023 z 22. apríla 2024 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Vzhľadom na to, že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí a priznanie náhrady trov konania) sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu